

der intereſſerede ſig for denne Sag, ved Indrengsminiſteriets Hjælp er kommen i Berøring med Fiſkerbefolkningen, for at gjøre den opmærkſom paa Sagens Betydning for den, for at veilede den paa forſkjellig Maade og meddele den, hvorledes Sagen kunde udføres og faae dens Erklæring om, at, naar en ſaadan Anſtalt blev oprettet, vilde den aſſurere i den. Han har rejſt i 2 Aar med det Delogsfartøi, vi have ude om Sommeren, og har derved faaet Veilighed til at tale med Fiſkerbefolkningen paa ſaa godt ſom alle de paagjældende Steder eller dog en ſtor Mængde af diſſe Steder, og han har faaet Tilſlutning fra Mange. Men der er ogſaa Mange, der ikke have lagt Mærke dertil. Naar man nu har ment, at Regjeringen ſkulde tage ſig af Sagen, ſaa at man ved dens Hjælp ſkulde udsætte Præmier eller forelægge Statuter, der vare ſaa lokkende for Fiſkerbefolkningen, at den derved ſkulde bevæges til i ſin Helhed at tiltræde Foretagendet, tror jeg nok, at man vil lægge loblig meget over paa Regjeringens Skuldre. Regjeringen er virkelig ikke ſaa forſynet med Arbeidskraft, at den ſkulde kunne paatage ſig at tage Tæten i et Forhold ſom Oprettelſen af en ſaadan privat Forening. Man vil gjerne underſtøtte de Beſtræbelſer, ſom gaa i den Retning, ſaaledes ſom jeg har ſagt, at jeg allerede har gjort. Jeg vil gjerne være med til at lade deres Tarifer osv. revidere, naar Tiden i det Hele kommer dertil, og til at revidere deres Forſlag, men jeg vil ſige paa Forhaand, at det vil have ſine ſtore Vanſkeligheder at begynde derpaa. En ſtor Vanſkelighed vil det allerede være blot at faae ſat Præmierne. Det er et helt ubekjendt Terrain; man veed ikke, hvilken Betydning den Skade har, der ſter under ſaadanne Forhold, og til at udarbeide ſaadanne Forſlag til Præmier ſavner jeg aldeles Kræfter. Det er rimeligt, at Præmierne maa være temmelig ſtore. Det kan afhjælpes paa den Maade, ſom er omtalt af det ærede Medlem, og jeg har ogſaa, da jeg ſidſte Gang havde Ordet, udtalt, at jeg anſaa det for en Mulighed, at Regjeringen kunde, for at faae fremmet Foretagendet, imødekomme Onſket om en Underſtøttelſe i Form af Pengebidrag til Foreningen, og at denne væſentligt ſkulde beſtaa dertil, at man gav et Bidrag til at holde Præmien for de Paagjældende paa et viſt rimelig lavt Standpunkt. Thi jeg er overbevist om, at, derſom denne gjensidige Forening ſkal støttes og have Sikkerhed ved egne Præmier, bliver det for haardt. Der ſkal Hjælp til udenfor deres egen Hjælp. Jeg ſkal efter den Interæſſe, jeg har for Sagen, og ſom jeg her har be-

tegnat, være med til, ſaaſnart den paakalbes, at virke med i Sagen, men egentlig talt paatage mig at danne en Forening, der ſkal være privat, kan jeg ikke. At det ſkulde være mit Maal, at jeg ſkulde være Garant for, at den kom tilſtede, er for Meget forlangt. Det maa overlades til Private. Jeg kan forøvrigt være enig i, at Foreningen ſkal være privat, at det ikke ſkal være nogen enkelt Mandſ Entreprife, og det udelukkes jo ogſaa tilbels ved, ſom vi have talt om, at det bliver et Stats- og Kommuneanliggende. Jeg er ogſaa enig i, at Fiſterne maa være intereſſerede i en ſaadan Forening. En ſtor Vanſkelighed vil ligge dertil, at det næſten ikke er muligt at etablere nogen Kontrol. Der ligger ingen Beſtyldning dertil, men Assuranceforeningernes ſtatiftiſke Optegnelſer viſe, at Kontrol er nødvendig; den kan ikke ſte paa nogen anden Maade end ved Gjenſidighed og derved, at der er mange Dine, ſom holde Udſig med hverandre. Efter den Interæſſe, ſom dette Spørgſmaal har vaakt her i Folkethinget, antager jeg, at vi ville komme et Skridt nærmere, ſaa at Mænd, ſom virkelig intereſſere ſig for Sagen, ville begynde at tænke paa at faae den udført i Praxis. Dertil ſkal jeg hde den Hjælp, jeg kan, men man maa ikke forlange af mig, at jeg ſkulde være Garant for, at det kom iſtand; det er for Meget. (Afhørydſe af Berg!) . . . Ja, det ærede Medlem gif noget videre, end jeg havde tænkt, at mine Ord gave Anledning til.

Ordføreren (Th. Nielsen): Et Par enkelte af diſſe Andragender har givet Anledning til en lang Debat. Jeg ſkal fatte mig i Kortheit, da det forekommer mig, at diſſe enkelte Andragender, hvorom der har været Uenighed, har givet Anledning til en tilſtrækkelig udførlig Omtale fra alle Sider. Angaaende det forſte Andragende bemærkede den høitærede Miniſter jo, at han ikke vilde være uwillig til at lade Sagen nærmere underſøge, om han end havde ſine Betænkkeligheder derved, da det jo ikke var umuligt, at man paa flere Steder i Landet kan have Tvivl om, at Eiendommene ere rigtig ſkyldſatte. Her er jo et enkelt Tilfælde, hvor der ſynes at være en af de Feil tilſtede, og ſelv om det kun angaar Fjerdinglar og Album, forekommer det mig nok, naar man veed, Feilen er tilſtede, at der er Grund til at faae det nærmere underſøgt. — Indſtillingen under Nr. 2 angaar Andragendet om at faae en Poſtexpedition ved Allingaabro Jernbanestation. Jeg ſkal med Henſyn hertil ikke undlade at bemærke, at Allingaabro iſølge de Meddelelſer, ſom ere givne igjennem Driftsberetningen, har